

Младитѣ туристи.

„Отечество любезно, какъ хубаво си ти!“..
Съ тѣзи думи на уста и съ засмѣни лица, младитѣ туристи — Петръ и Стоянъ, се отправиха къмъ *Стара-Планина*. Тѣ бѣха обиколили много забѣлжителни мѣста около тѣхния градецъ, а села искаха да разгледатъ единъ отъ близкитѣ върхове на планината.

Точно на опрѣдѣленото врѣме за трѣгване — прѣди зори, двамата приятели бѣха готови. Стегнати добрѣ, облѣчени въ леки пѣтнически дрехи, напустнаха заспалия още градецъ.

Врѣмето бѣ приятно. На небето не се виждаше нито едно облаче. Утрината прохлада ги лѣхалше по зачервенитѣ лица. Младитѣ пѣтници бѣха така весели, така бодри и като че не усѣщаха никаква умора. Тѣ цѣли бѣха потѣнали въ радостъ. . . .

И наистина, нѣмаха ли право на такава радостъ? . . . Има ли по приятно, по голѣмо наслаждение да пѣтувашъ прѣзъ лѣтното утро?.... Утрината хладина, омайното зазоряване, сладкитѣ пѣсни на птицитѣ, събуждането на животнитѣ. . . . всичко това радва и омайва човѣка! . .

Младитѣ туристи не се стѣрпѣха да не смѣсятъ пѣсенъта си съ онази на ранобуднитѣ птици. Гласа на пѣсенъта: „*Мила родино, ти си земенъ рай, твойта прѣлестъ, твойта хубостъ, ахъ, нѣматъ край!*“, далечъ и далечъ се отгласяваше.

Слѣдъ два часа туриститѣ се спрѣха на почивка при политѣ на Стара Планина. Тази по-